

Een slimme raaf

Het was in de zomer van 1881. Het woord sport was nog maar nauwelijks in Engeland uitgevonden en de Twentse jeugd moest zich toen wel op andere wijze vermaken en zich lichamelijk oefenen b.v. door het springen over sloten, het beklimmen van bomen, het bespieden van vogels, enz.

Zo verging het ook Julius Scholten, de vader van mevrouw van Heek.

Bij kennissen op het Holzik was een ravennest. De boom werd beklommen en een jonge raaf werd meegenomen naar het ouderlijk huis, het Scholtenhuis, aan de Hengelsestraat 24. In de grote tuin achter dit huis, die grensde aan de Kloosterstraat, werd de raaf na verloop van tijd vrij gelaten, en deze zat dan graag in de dikke boom, die de grote brand van 7 mei 1862 dan wel had overleefd, maar daarvan nog wel de brandsporen droeg.

De raaf vloog niet weg, want hij werd maar al te zeer verwend, en ging de vader van de jonge Julius een eindje in de tuin wandelen, dan wandelde de raaf mee, terwijl hij steeds probeerde hem in de hakken te pikken onder de uitroep: „Dag baas, dag baas”!

Toen Julius de vogel reeds geruime tijd had gehad, was hij op een kwade dag plotseling verdwenen. Hoewel de hele buurt werd afgezocht, bleef hij onvindbaar, totdat men op zekere dag hoorde, dat zich bij een boerderij in de omtrek een raaf moest bevinden.

In de verte zag Julius de grote zwarte vogel op een weidapaaltje zitten. Toen hij dichterbij kwam, wist hij, dat het zijn vogel was, want opeens riep de raaf: „Dag baas, dag baas,, en ging op zijn arm zitten.

Gewillig liet hij zich weer meenemen naar huis.

K.J.U.

Sprökke

Wi-j wont a wa meer as tweehoonderd joar in dit hoes, zear de boer doo braann m zien spil daal.

t Geet krek as in t febriek, zear de vrouw doo haar n stoark weer wat joonks brach.

Zoo zee'j nog moal wat van de weald, zear de boer doo veurn e met t rad n graavn in.

Waar blif de tied, zear de boer doo stun m t allozie stil.